N°. 62. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 2den AUGUSTUS.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLANAD.

FRANKFORT, den 1sten Junij.

Eene lijdelijke staatkunde schijnt thans het algemeen beginsel der Europesche Mogendheden te zijn. Gebeurtenissen, waarvan eene enkele, voorheen de gansche Wereld, in eene lichte laaije vlam zoude doen uitbarsten, volgen elkander op en worden met eene verwonderenswaardige kalmte, welke bijna in onverschilligheid ontaart, gade geslagen, en het blijkt het vaste voornemen van elk kabinet te zijn, om ieder voorval waaruit eenig geschil ontstaat, niet meer met het Zwaard, maar met de Pen te vereffenen. Deze is gewis eene zeer menschlievende en tevens wijze staatkunde, en wanneer dezelve algemeen aangenomen wierde, zou men eene groote verbetering in den maatschappelijken toestand te weeg brengen. Het doeleinde toch van iederen strijd, van alle oorloges is ongetwijfeld, het bijleggen van gerezene geschillen; wanneer men nu door eene naauwkeurige kansberekening, zich vooraf op dat standpunt weet te plaatsen, hetwelk men vermoedelijk na den strijd zou verkregen hebben, dan kan men immers de tijd, de kosten en hetgene welligt van nog grooter belang is, de slagen uitsparen, en gevolgelijk zou eene algemeene en lang gewenschte ontwapening, wel eens niet meer eene herschenschim kunnen zijn. Daardoor wordt de Staatkunde op een gelijken voet met de Wiskunde gebragt. De oplossing der moeijelijke mathematische problemata, geschiedt door het *a priori* veronderstellen, dat men de te zoeken hoeveelheden reeds kent; ingewikkelde staatkundige kwestiën kunnen eveneens op zoodanige wijze behandeld worden.

In het fransche dagblad *le Temps* leest men het volgende:

De verlegenheid van de regering is groot, moeijelijke vraagpunten wachten eene beslissing. Er is eene vermoedelijke aanraking tusschen de Belgen en koning Willem, vóór te komen; de Vendée te bevredigen, en de orde, welke door het tusschen de ambtenaren en de bevolking heerschende misverstand gestoord is geworden, te herstellen. Daarbij voegt men de uitgestrektheid van onze ellende, de vervallene nijverheid door zoo vele aanrandingen geteisterd, de staking van allen arbeid, door de belemmering des handels, denkt men aan de ijverige zorgen en voorbehoedende middelen, die de voortdurende verspreiding van de epidemische ziekte vereischen; en de noodzakelijkheid waarin het land verkeerd, van eene krachtige hand te bezitten, om al die gewigtige aangelegenheden te besturen, zal tastbaar worden.

Dat Frankrijk niet anders bestuurd kan worden, dan door krachtige middelen en strenge wetsverordeningen, heeft ons de ondervinding der laatste tijden reeds geleerd, Napoleon heeft daarvan het voorbeeld gegeven, en de sedert zijne overwinning voorgevallen gebeurtenissen, leveren alle dagen het bevestigend bewijs daarvan op, maar de moeijelijkheden om Frankrijk te besturen, sluiten onzes inziens de noodzakelijkheid niet in, om zich met de geschillen, tusschen koning Willem en de Belgen, te bemoeijen, en het komt nog al vreemd voor, eene Natie zich ongevraagd met aangelegenheden van vreemde volken te zien inlaten, die onbewimpeld te kennen geeft dat zij niet in staat is zich zelve te besturen.

Duitschland, volgens hetzelfde blad broeit heimelijk deszelfs gramschap, want de uitbarstingen die aldaar van tijd tot tijd plaats hebben, zijn meer de uitwerkingen eener jeugdige opgetogenheid, dan de uitdrukking van het algemeen gevoel. De kleine Duitsche vorsten nemen intusschen beboedsmiddelen aan. In Beijeren heeft men onder strenge strafbepalingen de bijeenkomsten van studenten verboden; een nutteloze maatregel volgens *le Temps*, dewelke strekt om het gevaar te vergrooten. Te Kassel is men genoodzaakt, de troepen die de ontvangsten der in- en uitgaande regten hielpen inzamelen, terug te roepen; eindelijk heeft de hertog van Nassau geweigerd, het adres zijner staten aan te nemen; derzelver ontbinding mag derhalve als zeer nabij beschouwd worden.

Zoo oordeelt men in Frankrijk over staatkundige aangelegenheden, en het is nuttig zich met vreemde inzigten deswege bekend te maken.

Was de Koning van Engeland overgegaan tot de benoeming van een aantal Pairs, of had zelfs het afgetreden ministerie een' zoodanigen maatregel gevorderd, dan ware niet alleen de grondwet geschonden, maar zelfs niet overeenkomstig de beginselen waarop de reform-bill berust gehandeld. Het oogmerk dier bill was immers om aan bijzondere geslachten, Burgten of Genootschappen, (corporatien) het regt om parlementsleden te benoomen, te ontnemen, en hoe wilde men daartoe geraken? Door aan de kroon dat overwigt toe te kennen, waarvan men de aristocratie wenscht te berooven, door aan lieden, niet daartoe geregtigd, eene stem in het eene huis te geven, ten einde soortgelijke misbruiken in het andere voor te komen. De ministers hebben 35 stemmen tegen zich gehad; om hun de kans van eene meerderheid te bezorgen, zouden er op zijn minst *vijftig* nieuwe Pairs moeten benoemd worden, en nog is het twijfelachtig of dat getal voldoende geweest zou zijn; maar gesteld dat de bill dien ten gevolge doorgegaan ware, zou de kroon zich niet bij de eerstkomende gelegenheid van dit voorbeeld kunnen bediend hebben, om andere maatregelen meer in derzelver bijzonder belang te doen aannemen, of wel om de volkstem te overweldigen? De Koning heeft derhalve den eenigsten weg, dien hem overbleef, ingeslagen; de benoeming van Pairs is eigenlijk aan het hoofd van den staat toegestaan, niet om de stem van het parlement te verkrachten, maar om aan den staat bewezene diensten, of uitstekende deugden te beloonen; ook kennen wij geen voorbeeld in de Engelsche geschiedenis, van eene benoeming van zoo aanzienlijk een aantal Pairs als hier zou vereischt worden, ten einde eenig staatkundig oogmerk te bereiken. In het jaar 1790 zond de heer Pit *Vier* Barons naar het huis der Lords; in 1792, *Een*; in 1793, *Een*; in 1794, *Vijf*; in 1796, *Acht*; in 1797, *Acht*; in 1799, *Een*; in 1800, *Twee*; dus in elf jaren niet meer dan *Dertig*. Lord Sidmouth benoemde er in 1801 en 1802, *Elf* en wijlen de hertog van Portland, maakte er in 1806 ook *Elf*; tusschen 1806 en 1820 waren de benoemingen zeer zeldzaam; in dat tijdstip zijn slechts *Vijftien* nieuwe Pairs gemaakt, waaronder *Vijf* militairen, en *Een* den voorzitter (Speaker), lord Colchester, waren. In het jaar 1821 benoemde lord Liverpool er op eenen dag *Elf*, allen staatkundige Pairs; in 1823 kwam er *Een* bij; in 1824, *Twee* en in 1826 *Negen* op eenen dag, door denzelfden minister benoemd. Canning, voegde in 1827 *Vijf* nieuwe Barons bij het huis der Lords. De hertog van Welligton benoemde er *Negen* en de zoo even afgetredene ministers vermeerderden het getal met *Negen en Twintig*. Zoo dat er reeds gedurende de laatste veertig jaren 135 *Barons* gemaakt zijn, waaronder de hoogere titels niet eens begrepen zijn. Het geheele huis van Pairs bedraagt slechts 370. *Zes en Dertig* zijn er door de Whig partij benoemd.

Steeds maken de Fransche berigten gewag van oproerige bewegingen; wij hadden gedacht dat de mislukte poging der Carlistische partij te Marseille en elders, en de in beslagneming van eenigen der belhamels, zoo niet van de hertogin van Berry zelve, den moed aan de aanhangers van de Bourbons zou ontnomen hebben, maar zij schijnen integendeel door tegenspoed nieuwe krachten te verkrijgen, en alles voorspelt voor dat ongelukkig land nog eene lange en hevige reeks van geweldige schokken. Om zich een behoorlijk denkbeeld van de geestgesteldheid der Franschen te vormen, dient men wel doordrongen te zijn van den toestand en de begrippen der partijen aldaar, daartoe is eene algemeene kennis der voornaamste gebeurtenissen in dat land, sedert 1789 noodzakelijk; maar bovenal dient men, met de gezindheid der tegenwoordige stuurlieden bekend te zijn.

MENGELINGEN.

DE DIAMANTEN IN *BRAZILIË*.

De goudzoekers in de kleine stroomen van *Milhoverde* en *Santa-Gonçales* ontdekten het eerst in die omstreken, kleine steentjes van eene zonderlinge kleur en buitengewonen glans. Deze steentjes werden gedurende verscheidene jaren voor speelgoed aan kinderen gegeven, en deze bezigden dezelven om de punten in het geliefkoosd spel van de *vollarcle* op te tellen. Eindelijk kwam een Officier die lang te Goa in de Oost-Indiën gewoond had, in het *Comarca* (district) aan, en op den vorm en luister van deze steentjes opmerkzaam gemaakt wordende, ontdekte hij, na eenige nasporingen dat het diamanten waren. Hierop verzamelde hij dadelijk eene groote hoeveelheid dier gesteenten, en zond ze naar Holland, alwaar de slijpers met verbazing ontdekten dat al die steenen, brillanten van het eerste water waren. Men begrijpt ligtelijk dat, zoodra dit berigt in Brazilië ontvangen werd, de vroegere legpenningen der kinderen, allen opgekocht werden, en geheel verdwenen.

Alstoen kondigde de Portugesche regering een besluit af, al de diamanten in dat district dan eigendom der kroon verklarende, en lang verkeerde men in de veronderstelling dat diamanten nergens anders dan in het district van Serra-do-Frio aanwezig waren; maar dit bleek weldra niet het geval te wezen. Men vindt die gesteenten overal in Brazilië, voornamelijk in de afgelegene provinciën van Goyares en Matto Grosso. Zelfs heeft men er op den top van de hoogste gebergten ontdekt. De Braziliaansche bergstofkundigen zijn van oordeel

dat diamanten in de bergen ontstaan, en dat men ze in vervolg van tijd, in zulke groote menigte vinden zal, dat dezelve van weinige of geene waarde, meer zullen zijn.

De grootste diamant die in de wereld bekend, is in de rivier Abarte aan het Noord-Westen, negentig uren van Sarra do-Frio, gevonden. De geschiedenis van deze ontdekking is merkwaardig. Drie Brazilianan met namen: ANTONIO DE SOUZA, JOSÉ FELIX GOMEZ en THOMAS DE SOUZA, waren voor zekere misdaden tot eene eeuwigdurende ballingschap naar de akeligste streken, van het binnenland, veroordeeld; het was wreede straf, maar het land waarnaar men hen vervoerde, was het rijkste der wereld. Aldaar vloeide iedere stroom over eene kil van goud, elke bergengte was overvloedig van diamanten voorzien; en deze ongelukkige lieden vleiden zich steeds met de hoop om door de ontdekking van een' rijken goudmijn, hun rampzalig lot te zullen verzachten. Gedurende zes jaren doorkruisten zij in alle rigtingen, het land, zonder de minste ontdekking te doen; eindelijk begunstigde hen de fortuin. Door eene langdurige droogte geraakte de rivier geheel droog, en terwijl zij daarin naar goud zochten, vinden zij eenen diamant eene ons gewigt inhoudende. Deze ontdekking verschafte hun groote vreugde, en zij besloten zich naar Villa Rica te vervoegen, hunne diamant te vertoonen, en zich op de genade der kroon te verlaten. De Gouverneur van die stad bij het beschouwen van de grootte en luister van dien steen ter naauwernood zijne eigene gewaarwordingen vertrouwende, riep dadelijk eene Commissie van Ambtenaren met zoodanige onderzoekingen belast bijeen, en deze verklarende dat de steen in de rivier Abarte gevonden, wezenlijk een' diamant was, werd denzelven terstond naar Lissabon opgezonden. Het is onnoodig hier bij te voegen, dat de gratie voor de drie verbannenen zich niet lang liet wachten.

Deze vermaarde diamant is door ROMÉ L'ISLE, op de verbazende som van *drie millioenen* ponden sterling geschat; de laatste Koning van Portugal die een groot liefhebber van edele gesteenten was, liet denzelven doorboren, en droeg dien op dagen van plegtigheid, om zijnen hals; het is bekend, dat geen ander Vorst eene verzameling van diamanten bezat, die met de zijne in grootte in vergelijking kon komen.

NEDERLAND.

Waar, waar ook, in 't verblinde Euroop,
De volken oproer stichten,
En met een woeste vrijheidstoorts
Dat werelddeel verlichten.

Waar ook een helsche tuimelgeest,
Uit de afgrond op komt dagen,
De orde, wet en regt vertreedt,
En kneust met felle slagen.

Waar ergens — niet in Ne'erland,
Schoon klein, van elk verlaten;
Daar praalt de wijsheid van den Vorst,
De trouw der onderzaten.

Hun heldenmoed, hun dapperheid
Verwon de magt der Belgen,
En kroonde met onwelkbare eer
Des Konings ed'le Telgen.

Hunne eendragt, deugd, hun godsdienstmin
Bekrachtigd 's Vorsten pogen,
En schraagt den wakk'ren heldenarm,
Die Ne'erland zal verhoogen.

En, hoe het eind der worst'ling zij,
Of lijden of verblijden,
Zijn grootheid schittert in 't bestuur,
Als onze moed in 't strijden.

Ja, Eerste WILLEM, ed'le Vorst!
U blijven wij vereeren,
En, wat op aard' bezwijken moog',
U trouw en liefde zweren.

Al faalt het heiligste verbond
Door Vorsten eens bezworen,
De GOD der Vad'ren, Neêrlands God,
Is niet voor ons verloren.

Zijn arm bragt heil en redding aan
Bij Zeelands vruchtb're beemden,
Bewoog door storm het pekelveld,
Voor 't zidd'rend oog der vreemden.

De Britsche Vloot, door schrik vermand,
Ontwijkt de vrije stranden,
En brengt de maar aan Albion:
„GOD strijdt met deze landen."

Verneem die maar, o trotsche Brit!
Zij dreune u luid in de ooren,
En doe tot aan uw versche ree,
Den schellen nagalm hooren.

En weet, dat onzer Vad'ren leus
Ook de onze steeds zal wezen:
„Met GOD voor 't regt ten kamp te gaan,
En dan geen magt te vreezen."

Naakt ooit uw wreede Luipaard weêr,
Wij snellen naar de stranden,
En sterven daar den heldendood,
Of leven vrij van banden.

H. KNIJFF, Az.

ADVERTISSEMENTEN.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.